

Chân Trời Mới

Văn Phẩm Nguồn Sống - Cơ Quan Truyền Thông Tin Lành

HOA HỒNG ĐOÀN TỤ

Vào khoảng cuối năm 2007, tôi gửi truyện *Biển Rộng Hai Vai* cho ông Trần Dạ Từ, một thi sĩ nổi tiếng trước 1975 và hiện đang là chủ bút của Việt Báo, một tờ báo có uy tín trong cộng đồng người Việt ở California. Tôi viết: nếu kịp, xin bạn cho đăng vào báo Xuân năm nay, đây là một bài viết về Mẹ tôi, và tôi muốn dùng truyện ngắn này, với tờ báo Xuân, làm một món quà đặc biệt cho Mẹ tôi vào mùa Xuân năm nay, một bà cụ 85 tuổi. Việt Báo Xuân 2007 đăng truyện ngắn đó, với lời ghi chú của Trần Dạ Từ: một truyện ký rất xúc động viết về Mẹ. Tôi báo cho Mẹ tôi biết, rồi nhờ Việt Báo gửi tờ báo Xuân ấy cho bà. Bà đọc truyện ngắn ấy gần như thuộc lòng, và mỗi lần có người chị em nào của tôi đến thăm, bà cũng ráng bắt họ ngồi lại cho bà đọc truyện ngắn ấy cho nghe. Món quà tinh thần ấy đã là một món quà Tết rất quý giá cho Mẹ của tôi.

Mỗi năm, vào dịp lễ Mẹ, người ta thường hay tặng hoa hồng, thật là một tập tục đáng yêu. Năm nay, có lẽ là tôi sẽ đặt mua hoa hồng sớm, ba bông hoa hồng thật đẹp để tặng cho ba người phụ nữ trong gia đình tôi được gọi là Mẹ.

Mẹ của Tôi

Bông hồng thứ nhất gửi cho

người phụ nữ lớn tuổi nhất: Mẹ của tôi. Cho đến bây giờ, khi nghĩ đến Mẹ tôi, tôi vẫn thâm cảm tạ Chúa và lòng được an ủi rất nhiều. Nếu bà vẫn

chưa tin Chúa, có lẽ tôi sẽ cảm thấy bứt rứt buồn bã nhiều lắm, vì biết rằng mình chưa làm tròn bổn phận của một người con. Bà đã cho tôi rất nhiều về đời sống vật chất, khi tôi còn trẻ, đến khi lập gia đình, và ngay cả khi đã lớn tuổi. Mỗi lần làm cái gì đó, cần tiền, tôi vẫn gọi cho bà, kể cho bà nghe về công việc dự tính, và bao giờ bà cũng nói: Má sẽ gửi tiền giúp con. Tôi không cho bà lại được điều đó, nhưng tôi có thể cho bà lại một điều khác cũng vô cùng quý trọng, đó là niềm tin và sự cứu rỗi trong Chúa Giê-xu.

Khi tôi còn ở Việt Nam, bà hay gửi tiền về nuôi gia đình chúng tôi. Tôi vẫn lợi dụng những cơ hội hiếm hoi để giới thiệu Chúa cho bà, lần nào bà cũng nói: má không có tin đâu, con đừng nói nữa. Cho đến khi sang Mỹ, thời gian đầu ở chung với bà trong căn nhà thuê, tôi lại tìm cơ hội trình bày Chúa cho bà, dù sao lần này thì mình cũng đã là một người “Mỹ gốc Việt” rồi, nên dạn dĩ hơn. Tôi nhớ có lần bà hơi giận, nói: nếu con còn nói chuyện Chúa cho má nữa, má sẽ đi ra khỏi nhà này. Sau lần đó tôi không nói nữa nhưng âm thầm cầu nguyện cho bà.

Giáng Sinh năm 1996, nhân một lúc bà đang vui, tôi mời bà đi nhà thờ. Sáng Chúa Nhật hôm đó Mục sư Nguyễn Hữu Cường giảng đề tài Chúa Bình An. Sáng thứ hai khi từ trên lầu đi xuống, tôi thấy bà ngồi trên ghế gỗ ra ngoài sân sau, thấy tôi bà quay lại nói: Con! Má muốn tin Chúa. Thật là bất ngờ và cũng quá cảm động, tôi mời người bạn mục sư ở gần đấy đến cầu nguyện cho bà tin Chúa. Từ đấy tôi có thêm một công việc rất phước hạnh là mỗi sáng Chúa Nhật chở bà đi nhà thờ cho đến khi bà nhận lễ báp-tem tại Hội Thánh Báp-tít Norwalk, cho đến khi tôi rời khỏi California đến phục vụ Chúa tại Maryland. Từ xa, tôi vẫn theo dõi đức tin của bà, gửi bà cho một người bạn mục sư quản nhiệm Hội Thánh. Đó là một đời sống đức tin trẻ muộn nhưng chắc chắn, mà rất đơn sơ giống như con trẻ vậy. Khi bà có dịp sang Maryland thăm tôi, Hội Thánh có thì giờ trả câu gốc, tôi vẫn nhớ hình ảnh bà tay cầm tờ giấy có câu gốc, vừa đi bộ trong nhà vừa học lời của Chúa, khi đã xấp xỉ 80 rồi.

Khi tôi chuẩn bị di chuyển về Fort Worth, Texas, bà đã dứt khoát tư tưởng sẽ rời tiểu bang California nắng ấm nơi đã sống qua 25 năm đời mình, và bây giờ bà vui vẻ, hào hứng, nôn nóng chuẩn bị đến đây. Tôi hy vọng bà sẽ đến cùng ở với tôi thời gian gần đây và tôi có dịp chăm sóc cho bà cả đời sống vật chất lẫn tinh thần, người mẹ của *Biển Rộng Hai Vai*.

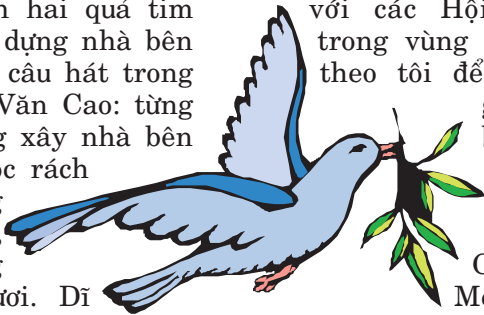
Mẹ của Các Con Tôi

Bông hồng thứ hai gửi cho Mẹ của các con tôi. Cách đây 33 năm,

tôi đã kết hôn với người phụ nữ ấy, một cái đám cưới “chạy” theo thời cuộc. Rồi dẫn nhau lên núi, một túp lều tranh hai quả tim vàng đúng nghĩa, dựng nhà bên bờ sông, như một câu hát trong bài *Suối Mơ* của Văn Cao: từng hẹn mùa xưa cùng xây nhà bên suối, nghe suối róc rách trôi, hoa lừng hương gió ngát, đàn nai đùa trong khóm lá vàng tươi. Dĩ nhiên có khác hơn, không hẹn chi cả mà phải cất nhà (chứ không phải xây, tiền đâu mà xây, xây làm chi trên núi), bên bờ sông (chứ không phải suối), không có dòng nước róc rách trôi, cũng không lừng hương gió ngát, cũng không đàn nai đùa trong khóm lá vàng tươi, mà dòng sông cuộn cuộn mưa lũ trôi, gió và nắng quái tạt rất mặt, và thỉnh thoảng buổi sáng từ trên chòi cao leo xuống thấy vài dấu chân heo rừng... lạnh cả người.

Mẹ của các con tôi tiếp nhận Chúa Giê-xu trước tôi khoảng một năm rưỡi, và chịu nhiều “khốn khổ” với tôi khoảng một năm rưỡi nữa thì gia đình vui vẻ vì tôi tin Chúa. Tin Chúa sau các chị em trong gia đình, nhưng giờ đây dường như chỉ còn một mình cô trong các chị em còn giữ được đức tin, không chỉ giữ, mà còn tăng trưởng, không chỉ tăng trưởng, mà còn được huấn luyện trực tiếp trong cuộc đời để trở thành “bà mục sư” nữa. Ngoài ra những điều đó, tôi cũng tin rằng đức tin của các con tôi giờ đây, đã chịu ảnh hưởng lớn đức tin của Mẹ chúng, qua sự cầu nguyện, qua sự chăm sóc, đốc thúc, không phải từ tôi, một mục sư của Hội Thánh. Các tín hữu của Hội Thánh thương yêu tôi nhiều, nhưng than phiền tôi cũng nhiều. Dù vậy, tôi chưa nghe một tín hữu nào phàn nàn về “bà mục sư” của tôi. Trong Hội Thánh, bà giữ một vai trò rất “mờ nhạt,” ít nói, ít xuất hiện, thường phải biến mất trong giờ thờ phượng, khi Hội Thánh cần, có thể làm hai ba việc cũng rất “mờ nhạt” như vậy, dạy tiếng Việt, dạy Thiếu Nhi, và

cả “giữ trẻ” cho cha mẹ của các em có thể yên tâm thờ phượng Chúa. Khi tôi đi phục vụ Chúa với các Hội Thánh khác trong vùng thì “vội vã” đi theo tôi để nghe mục sư giảng, những bài giảng bị thiếu khi phải giữ trẻ trong giờ thờ phượng. Có một lần lễ Mẹ cách đây

nhớ rõ là năm nào, tôi nảy ra một sáng kiến bất chợt ngay khi các tín hữu lên tặng hoa cho những bà mẹ. Tôi nói: năm nay chúng ta sẽ bầu chọn một người gọi là *Mother of the Year*, xin các tín hữu lên tặng hoa lần nữa, lấy từ những bông hoa mình có, cho một người Mẹ mà mình chọn. Và tôi còn nhớ cảnh người ta cầm hoa đổ xô lại chỗ “bà mục sư” đứng, và hôm ấy, bà là người nhận được hoa nhiều nhất trong các bà Mẹ. Tôi cảm tạ Chúa vì điều đó.

Nếu Chúa mở đường, mẹ của các con tôi sẽ chuyển về Fort Worth cùng tôi trong mùa hè năm nay.

Mẹ của Cháu Tôi

Bông hồng thứ ba dành cho mẹ của cháu nội tôi, mẹ của Hải Âu, con chim biển của ông nội. Tôi nhớ lại những ngày đầu tiên khi ba má Hải Âu gặp nhau, cô đã gây cho tôi ít nhiều phiền não vì cố chưa tin Chúa. Tôi lưu ý Hải Đăng về đức tin của cô. Tôi khởi sự làm chứng cho cô, và gặp khá nhiều khó khăn, bị hỏi những câu khá “hóc búa,” tốn nhiều tiền ngồi cà phê Starbucks, cô nói: con chỉ tin Chúa khi nào con biết Chúa rõ ràng, chứ con không có tin Chúa vì “ảnh.” Tạ ơn Chúa là sau đó cô tin Chúa vì được giải thích rõ ràng về Chúa

và có lẽ cũng vì nhìn thấy Chúa trong đời sống của “ảnh.” Sau này, có khi cô nói: con tin Chúa qua cuốn sách *Ai Đã Vẽ Mùa Thu* của Bô.

Tiến trình đức tin của cô gặp khá nhiều sóng gió, và chúng tôi đã đổ nhiều nước mắt cầu nguyện cho cặp vợ chồng trẻ này. Tạ ơn Chúa vì Chúa không coi rẻ những giọt nước mắt của chúng tôi, sau những đoạn đường đầy ổ gà, ổ vịt, ổ voi, cuối cùng là đoạn đường tráng nhựa mới mẻ. Cô khởi sự phục vụ Chúa với Thiếu Niên, với Thanh Niên, trong ban Thờ Phượng của Hội Thánh, và thỉnh thoảng giúp tôi dịch bài giảng tiếng Việt sang tiếng Anh cho Thiếu Niên. Khi cô và gia đình phải di chuyển đến Hawaii để làm intern ở đó một năm thì gia nhập Hội Thánh Việt Nam ở Honolulu. Khi tôi có dịp đến đó để thăm vài ngày, vị mục sư sở tại nói: Chúa sai chúng nó đến giúp đỡ Hội Thánh trong thời gian này, chúng nó giúp tôi rất nhiều. Tôi nói: cảm tạ Chúa.

Nhưng có một điều tôi nghĩ rằng nên có một lời “khen ngợi” bà Mẹ trẻ này là việc dạy cho Hải Âu đọc câu gốc khi cháu bắt đầu biết nói. Những khi còn ở nhà, cũng như khi đã di chuyển đến Hawaii, gọi điện thoại thăm, nghe bà Mẹ trẻ kêu con “Hải Âu đọc câu gốc cho ông nội nghe đi.” Giọng cháu đọc ngọng nghịu trong điện thoại, ngọng mà rất trôi chảy, thông suốt, đôi khi là

cả một câu dài:

*Nhưng hễ ai trông
đợi Đức Giê-hô-
va thì chắc được
sức mới, chấp
cánh bay cao
như chim ưng,
chạy mà không mệt
nhọc, đi mà không
mòn mỏi. Tôi chúc
cho đức tin của Mẹ
của cháu tôi tiếp tục
tăng trưởng, sẽ
không đi mà chạy,
không những chạy
mà còn bay. Điều đó*

có lẽ sẽ trở thành hiện thực, vì ba của Hải Âu cũng đang đi học

trường Thần Học, và biết đâu, ngày nào đó, cô sẽ trở thành một “bà mục sư” nữa.

Cô đã nhận việc tại một bệnh viện ở San Antonio, một thành phố đẹp của Texas, cách Fort Worth khoảng 4 tiếng đồng hồ lái xe, gia đình sẽ di chuyển xuống đây mùa hè này, sẽ gần

chúng tôi hơn, và sẽ gặp chúng tôi thường xuyên hơn.

Lời kết

Tôi đang hy vọng vào mùa hè này, ba bông hồng này sẽ đoàn tụ tại đây. Ba thế hệ “Mẹ” sẽ gặp nhau dưới một “mái nhà,” không

những thế, dưới một “mái nhà thờ.” Tôi sẽ đề nghị cả ba đứng lại để tôi chụp một tấm hình, à mà tại sao là ba nhỉ, bốn chứ, còn bé gái Hải Âu tương lai nữa. Tấm hình đó, chắc chắn sẽ rất đẹp. Chắc chắn là vậy.

Mục sư Lữ Thành Kiến

Gia Đình Mạnh Khỏe

Tại Hoa Kỳ và Gia Nã Đại, người ta mừng ngày lễ Mẹ vào Chúa Nhật thứ hai của tháng Năm. Đây là một truyền thống tốt đẹp. Đối với người tin Chúa, lòng hiếu thảo cha mẹ không phải chỉ chờ đến ngày lễ Cha hay lễ Mẹ mới bày tỏ lòng biết ơn đền đáp. Kinh Thánh dạy người tin Chúa phải có tinh thần chăm sóc cho nhau trong gia đình của mình hàng ngày. Cha mẹ chăm nom, dạy dỗ con cái cho đến khi chúng trưởng thành. Ngược lại, con cháu cũng phải biết phụng dưỡng cha mẹ, ông bà khi họ già yếu. Đạo Chúa không dạy con dân Chúa bỏ ông bỏ bà, nhưng phải biết chăm sóc cha mẹ, ông bà của mình.

Theo bản thống kê mới nhất của Giáo Hội Báp-tít Nam Phương, hiện nay chỉ còn có 1/4 gia đình người Mỹ có đầy đủ vợ chồng và con cái trong nhà; 3/4 còn lại là những gia đình đã ly dị và những gia đình không có con. Bên cạnh những ưu tư về những gia đình đổ vỡ vì ly dị, một trong những vấn đề đặt ra ngày nay là làm thế nào để xây dựng những gia đình khỏe mạnh. Gia đình khỏe mạnh là gia đình được phát triển từ đời ông đến cha, từ cha đến con, từ con đến cháu, và cứ thế mà tiếp tục trải qua các thế hệ kế tiếp. Gia đình khỏe mạnh không phải chỉ về thể chất mà còn về tình cảm, tinh thần và tâm linh. Một gia đình mạnh

khỏe là một gia đình còn có ông bà, cha mẹ và con cái yêu thương nhau và chăm sóc lẫn nhau.

Làm thế nào để xây dựng một gia đình mạnh khỏe? Thánh Kinh dạy một trong những hành động cụ thể để xây dựng gia đình là chăm sóc lẫn nhau. Trong bài viết này, chúng ta hãy cùng nhau suy ngẫm chữ chăm sóc trong ba vai trò của người cha, người mẹ và con cái.

1 Ti-mô-thê 5:8 chép rằng: “Vì bằng có ai không sẵn sóc đến bà con mình, nhất là không sẵn sóc đến người nhà mình, ấy là người chối bỏ đức tin, lại xấu hơn người

không tin nữa.” Để áp dụng câu Kinh Thánh trên vào trong gia đình Cơ Đốc, có ba thành phần phải đóng góp vào công tác chăm sóc này. Đó là người chồng, người vợ, và người con. Hãy nhớ rằng công tác này không thể thực hiện bởi một người. Một số người lúc còn ở Việt Nam, thuê người giúp việc nhà, đến khi sống ở xứ người thì gặp khó khăn trong công việc nhà! Trong gia đình ở xứ Tây phương, người vợ không phải là người giúp việc; và người chồng cũng không phải là người giúp việc. Mỗi người đều đóng góp vào công tác chăm sóc lẫn nhau thì gia đình mới khỏe mạnh và hạnh phúc.

Quan điểm người Đông phương và Tây phương có khác nhau về việc chăm sóc gia đình: (1) Đông phương: Cha mẹ luôn chăm sóc và hy sinh cho con cái dù phải trả bất cứ giá nào! (2) Tây phương: Phần đông cha mẹ chỉ chăm sóc và hy sinh cho con cái cho đến tuổi trưởng thành là 18 mà thôi.

Theo quan điểm của người Mỹ, có hai loại gia đình: (1) Công việc ai nấy làm, trách nhiệm ai nấy lo; (2) Cả hai đều cùng làm công việc gia đình và chịu trách nhiệm về gia đình của mình.

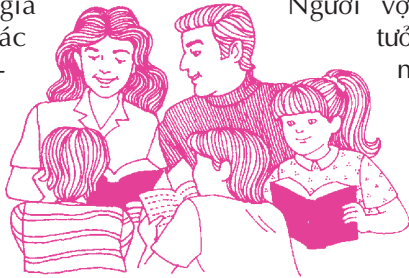
Dù ở trong quan điểm nào thì điểm giống nhau ở đây là mỗi người đều có trách nhiệm chăm sóc gia đình của mình. Kinh Thánh dạy dỗ người chồng, người vợ, và người con những công tác chăm sóc như sau:

1. Là Người Chồng, Tôi Sẽ Chăm Sóc Gia Đình Tôi

Chăm sóc gia đình là trách nhiệm của người chồng. Nếu là trách nhiệm thì không cần phải thắc mắc và nghĩ ngợi tại sao mình phải làm điều này hay điều kia cho gia đình mình. Khi nói đến chăm sóc thì phải nói đến tình yêu thương. Tình yêu thương là động lực duy nhất giúp người đàn ông hết lòng chăm sóc vợ con mình. Thư tín Ê-phê-sô 5:25 dạy rằng: “*Hỡi người làm chồng hãy yêu vợ mình...*” Sự chăm sóc gia đình của người chồng được thể hiện qua ba việc làm cụ thể: (1) Cung cấp - Provision; (2) Bảo vệ - protection, và (3) Hướng dẫn - Guidance.

Kinh Thánh ghi lại một vài gương

về trách nhiệm chăm sóc gia đình. Gióp là người cung cấp nhu cầu cho gia đình ông, bảo vệ con cái ông, và hướng dẫn đời sống tâm linh cho mọi người trong nhà (Gióp 1:1-5). Giô-suê cũng là người làm gương và lãnh đạo gia đình ông trong công tác phục vụ Chúa (Giô-suê 23:15b). Ông nói rằng: *"Nhưng tôi và nhà tôi sẽ phục vụ Đức Giê-hô-va"* (Giô-suê 24:15b).

Kinh Thánh cũng dạy người chồng phải luôn bày tỏ lòng chung thủy với vợ mình. Người chồng không nên có tư tưởng ly dị. Không bao giờ nói chữ ly dị trong gia đình. Khi làm công tác xã hội, tôi đau lòng khi nhìn thấy nhiều đứa trẻ thơ dại vắng bóng cha trong nhà vì cha mẹ chúng đã chia tay nhau. Có người đề nghị rằng cách người chồng bày tỏ tình yêu thương hay nhất cho con cái mình là hãy yêu thương mẹ của chúng. Ca dao Việt Nam có câu rằng: *"Ao vá vai vợ ai không biết, áo vá quàng nhất quyết vợ tôi."*

Bạn thân mến, là người chồng và người cha trong gia đình, hãy chu toàn trọng trách chăm sóc gia đình mình. Hãy luôn luôn giữ trong tâm trí mình đây là gia đình của tôi. Tôi sẽ hết lòng chăm sóc gia đình tôi.

Kinh Thánh cũng dạy người vợ phải có trách nhiệm chăm sóc gia đình mình.

2. Là Người Vợ, Tôi Sẽ Chăm Sóc Gia Đình Tôi

Người vợ cũng phải hiểu rằng chăm sóc gia đình là tinh thần trách nhiệm của mình. Nếu là trách nhiệm thì không cần phải thắc mắc, nghĩ ngợi tại sao mình làm điều này hay điều kia cho gia đình mình. Đối với người vợ, động lực chăm sóc gia đình là thuận phục chồng và yêu thương con cái. Thư tín Ê-phê-sô 5:22 dạy rằng: *"Hỡi người làm vợ, phải vâng phục chồng mình như vâng phục Chúa..."* Để bày tỏ sự thuận phục chồng, người vợ cam kết sống chung thủy với chồng mình. Ca dao Việt Nam cũng có câu rằng:

"Chồng em áo rách em thương, chồng người áo gấm xông hương mặc người."

Để bày tỏ lòng yêu thương con cái, người vợ phải hết lòng chăm nom, nuôi nấng con cái mình.

Người vợ không nên có tư tưởng ly dị. Không nên nói chữ ly dị trong gia đình. Tờ báo Times cho biết một trong các nguyên nhân gia đình người Tây phương bị đổ vỡ là vì ba chữ "T." Thứ nhất là tiền. Khi người vợ làm nhiều tiền hơn người chồng thì người vợ có khuynh hướng nắm quyền hành trong gia đình và tự ý muốn ly dị khi bất đồng ý kiến với chồng! Thứ nhì là tình cảm thay đổi. Khi người vợ làm việc quá nhiều giờ trong sở làm hoặc đi công tác xa nhà thường xuyên thì vấn đề "xa mặt cách lòng" xảy ra. Người vợ dễ bị thay đổi tình cảm! Thứ ba là thiếu tha thứ. Khi người chồng vì vô tình hay cố ý phạm lỗi với vợ mình, thí dụ như hành hung vợ vì nóng giận hay có tình cảm với người đàn bà khác thì người vợ nhất quyết không tha thứ và không cho người chồng cơ hội thứ hai để trở lại sống trong gia đình!

Tôi đã chứng kiến nhiều gia đình người Việt ở trong những trường hợp kể trên. Nếu những gia đình này không dùng tiền bạc để đo lường tình cảm gia đình, hết lòng chung thủy sống đời với nhau, và yêu thương với tấm lòng rộng lượng tha thứ thì gia đình của họ vẫn mạnh khỏe, vui vẻ, và hạnh phúc đến bây giờ. Nhưng rất tiếc, những gia đình này đã không thực hành đúng theo tinh thần khỏe mạnh của ba chữ "T" kể trên cho nên con cái của họ trở thành những nạn nhân của gia đình đổ vỡ.

Bạn thân mến, là người vợ, người mẹ trong gia đình, hãy chu toàn trọng trách chăm sóc gia đình mình.

Hãy luôn luôn giữ trong tâm trí mình đây là gia đình của tôi. Tôi sẽ hết lòng chăm sóc gia đình tôi.

Kinh Thánh cũng khuyên dạy con cái phải có trách nhiệm chăm sóc gia đình mình.

3. Là Người Con, Tôi Sẽ Chăm Sóc Gia Đình Tôi

Người con cũng phải hiểu rằng chăm sóc gia đình là tinh thần trách nhiệm của mình. Nếu là trách nhiệm thì không cần phải thắc mắc, nghĩ ngợi tại sao mình phải làm điều này hay điều kia cho gia đình mình. Ngày nào còn ở trong nhà với cha mẹ thì người con phải hết lòng chăm sóc gia đình mình. Khi còn ở trong tuổi thanh thiếu niên và đang sống chung với cha mẹ, bạn phải có trách nhiệm chăm sóc gia đình mình. Nếu bạn có công việc làm bán thời gian sau giờ đi học, bạn cần phải đóng góp vào những khoản chi tiêu trong gia đình. Nếu đã lập gia đình rồi thì mỗi khi về thăm cha mẹ bạn cũng phải giúp đỡ việc nhà chứ không phải nằm chơi rồi chờ cơm dọn sẵn cho bạn ăn! Lời Chúa trong thư tín 1 Ti-mô-thê 5:4 dạy rằng: *"Nhưng nếu bà góa có con hoặc cháu, thì con cháu trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình và báo đáp cha mẹ; vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Trời."*

Đối với người con, động lực chăm sóc gia đình là hiếu kính cha mẹ và yêu thương anh chị em của mình. Kinh Thánh dạy con cái phải

hiếu kính cha mẹ lúc cha mẹ mình còn sống. Lòng hiếu kính đó phải được bày tỏ qua sự thăm hỏi và phụng dưỡng cha mẹ khi cha mẹ còn sống với mình. Thư tín Ê-phê-sô 6:1-3 dạy người con như sau: *"Hỡi người làm con cái, hãy vâng phục cha mẹ mình trong Chúa, vì điều đó là phải lắm. Hãy tôn kính cha mẹ người (ấy là điều răn thứ nhất, có một lời hứa phước và sống lâu trên đất."*

Để áp dụng đúng câu Kinh Thánh này, nếu cha mẹ già yếu không ai phụng dưỡng, người con phải đặt cha mẹ là chánh và việc học hay việc làm là phụ. Nhất quyết không đi học xa hay không đi làm xa mặc dù công việc làm được trả lương cao. Nếu cha mẹ già yếu không tự lo được và bị giới hạn Anh ngữ thì ta nên thuê người chăm sóc tại gia chứ không nên đưa cha mẹ vào nhà dưỡng lão! Nếu bạn ở xa cha mẹ thì nên gửi tiền về giúp đỡ cha mẹ già yếu hằng tháng. Ở xứ Tây phương, chính phủ có ngân sách tài trợ cho người cao niên. Tuy nhiên, đừng vì lý do đó mà lý luận rằng cha mẹ mình đã có chính phủ trợ cấp rồi. Đồng tiền của bạn không nuôi sống cha mẹ nhưng nó sẽ nổi lên lòng hiếu thảo của bạn đối với cha mẹ mình. Việt Nam ta có câu tục ngữ rằng: “Đồng tiền đi liền khúc ruột.” Chúa Giê-xu cũng đã nói về của cải tiền bạc như sau: “*Vi chúng của cải người ở đâu, thì lòng người cũng ở đó*” (Ma-thi-ơ 9:21). Có giúp đỡ cha mẹ bằng tiền bạc tấm lòng của bạn mới thật sự dành cho cha mẹ mình nhiều! Đừng chờ đến khi cha mẹ mất đi rồi mới làm

lễ tưởng niệm cho thật lớn và mời người dự cho thật đông!

Lời Thánh Kinh dạy dỗ ở trên cũng áp dụng luôn cho con rể và con dâu. Người Mỹ có câu châm ngôn rằng: “*Khi bạn cưới một người tức là bạn cưới luôn cả gia đình người đó.*” Kinh Thánh có ghi lại câu chuyện về Ru-tơ. Ru-tơ là người phụ nữ xứ Mô-áp nhưng bằng lòng rời xa quê hương mình để cùng theo mẹ chồng là Na-ô-mi về xứ Do Thái sinh sống. *Ru-tơ 1:16-17* chép rằng: “*Ru-tơ thưa rằng: Xin chớ nài tôi phân rẽ mẹ; vì mẹ đi đâu, tôi sẽ đi đó; dân sự của mẹ, tức là dân sự của tôi; Đức Chúa Trời của mẹ, tức là Đức Chúa Trời của tôi; mẹ thác nơi nào, tôi muốn thác và được chôn nơi đó. Vì bằng có sự chi khác hơn sự chết phân cách tôi khỏi mẹ, nguyện Đức Giê-hô-va giáng họa cho tôi!*”

Các bạn trẻ thân mến, là người con trong gia đình, hãy chu toàn trọng trách chăm sóc gia đình mình. Hãy luôn luôn giữ trong tâm trí mình đây là gia đình của tôi. Tôi sẽ hết lòng chăm sóc gia đình tôi.

Quý vị và các bạn thân mến, mỗi chúng ta chỉ có thể chăm sóc gia

đình mình cách phải lẽ khi chúng ta nhìn nhận đây là gia đình của mình. Khi một người chồng hay vợ quyết định ly dị với nhau có nghĩa người đó không muốn có trách nhiệm với gia đình và không còn thương yêu gia đình của mình nữa. Khi một người con ở tuổi vị thành niên quyết định rời cha mẹ và anh chị em mình có nghĩa người đó không cần mái ấm gia đình này và không còn thương yêu gia đình của mình nữa. Là người chồng, người vợ, và người con, mỗi chúng ta phải có trách nhiệm chăm sóc gia đình của mình. Gia đình có khỏe mạnh thì Hội Thánh, cộng đồng và xã hội mới khỏe mạnh. Xã hội có khỏe mạnh thì quốc gia mới hùng cường. Đừng để quan niệm Đông phương hay Tây phương thay đổi tinh thần chăm sóc gia đình tin kính Chúa của chúng ta. Hãy dùng Chân Lý Thánh Kinh dạy để cùng nhau xây dựng và bảo vệ gia đình của mình. Là người chồng, người vợ, và người con, hãy cùng nhau hứa nguyện với Chúa và với nhau rằng: “*Tôi sẽ hết lòng chăm sóc gia đình của tôi kể từ hôm nay.*”

Mục sư Lê Hồng Phúc

Rồi ra ngày sau

Nguyệt tựa nhẹ vào bao lơn, chạm khủy tay vào thành lan-can mát lạnh. Cô mừng vì mình khoác thêm chiếc áo len mỏng khi quyết định ra hóng gió chiều nay. Làn gió chiều thổi lùa xóa những lọn tóc dài, phớt nhẹ trên cổ, trên vai như những vuốt ve triu mến. Từ trên cao nhìn xuống, toàn quang cảnh trải rộng trước mắt cô, xinh đẹp lạ thường. Rừng thông bạt ngàn, khoác màu xanh muôn thuở. Xa xa là vùng biển xanh ngắt, gợn những cơn sóng nhỏ lẳng lặng. Ai đó đang đồng ruổi vui chơi trên những cánh buồm trượt nước đủ màu sắc, như những cánh bướm tung tăng sinh động trên dòng nước lặng lẽ.

Lâu lắm rồi, từ ngày có gia đình và tíu tít với công việc trong ngoài, Nguyệt chưa khi nào được hưởng một thời gian thư giãn như lần này. Đây là sinh hoạt mới của nhóm hoạt động văn nghệ nghiệp dư của Nguyệt và các bạn. Họ đã liên lạc với nhiều nhóm văn nghệ khác trên toàn nước Mỹ và cùng nhau tổ chức một tuần nghỉ hè đặc biệt để mọi người thuộc mọi màu da, dân tộc, có thể trao đổi kinh nghiệm, gặp gỡ, làm quen, vừa nghỉ ngơi thư giãn, vừa trau dồi thêm kiến thức, cũng như tạo cơ hội tiếp cận với nhiều người trong nhiều lãnh vực khác nhau, từ báo chí, văn đàn, đến sân khấu, kịch nghệ và các nhà xuất bản. Nguyệt chưa khi nào xa nhà một mình,

nhưng nghĩ rằng đây là cơ hội thú vị để gặp gỡ nhiều người cùng sở thích. Và lại, chồng con đều hết sức ủng hộ và khích lệ. Thế là Nguyệt bằng lòng tham gia chương trình an dưỡng tu nghiệp này. Một tuần trôi qua nhanh chóng. Mỗi ngày đều thích thú, nghe những điều mới, học những điều hay, gặp gỡ vài người nổi tiếng để nghe họ chia sẻ kinh nghiệm, chỗ ở thoải mái, thức ăn ngon, mọi người đều lịch sự, phong cảnh hết sức hữu tình. Số chi phí khá lớn đóng góp cho kỳ nghỉ này kể cũng đáng. Dù vậy, Nguyệt cũng thấy nhớ nhà và trong lòng đã sẵn sàng để trở về ngày mai.

Bây giờ mới 4 giờ chiều. Còn hai tiếng nữa mới đến buổi ăn tối. Quần áo, đồ đạc Nguyệt đã sắp dọn xong. Cô dành những giờ cuối cùng để thưởng thức phong cảnh một buổi chiều nhàn du, hít thở làn khí trong lành nhất, trước khi sẽ về lại với đô thị bụi bặm, với hàng dài xe cộ xếp lớp trên xa lộ trong giờ tan sở và công việc tất bật từ sáng đến tối. Cô nhắm mắt lại, ngược mặt lên trời, thong thả hít nhẹ làn khí thơm thoang thoang mùi

thông, cảm thấy buồng phổi đang căng đầy no nê làn khí mát.

Lạ kìa, trong khoảnh khắc thoả mái ấy, tự dưng cô cảm thấy có điều gì gờn gợn sau lưng. Cô mở mắt ra, đứng thẳng người lại, và không nhìn được, phải xoay lưng nhìn lại phía sau. Cách cô không xa, cũng đứng tựa bao lơn phía bên kia, một người đàn ông tuổi trung niên đang hướng mắt nhìn về phía cô. Hình như ông ta thấy quen quen thì phải. Nguyệt cảm thấy không tự nhiên nữa, nên định quay về phòng. Cô vừa quay lưng thì chao ôi, người đàn ông ấy đã đến đứng ngay sau lưng cô hồi nào không biết.

- Nguyệt!

Tiếng ông ta gọi nhỏ. Nguyệt nhú mày ngạc nhiên. Người này thấy rất quen, nhưng cô không nhớ được.

- Thuần đây. Nguyệt quên tôi rồi sao?

- Ô, anh Thuần. Hai mươi năm rồi, không ngờ gặp anh hôm nay. Anh vẫn khỏe chứ?

- Nếu không khỏe chắc không đứng đây!

Ánh mắt tinh nghịch ngày nào như vừa trở lại. Hai mươi năm trước, Nguyệt và Thuần là sinh viên học chung khoa Văn, cùng trường, cùng lớp. Họ là hai sinh viên xuất sắc luôn cạnh tranh chỗ đứng đầu trong từng khóa học và từng kỳ thi. Nhưng họ chỉ học chung 2 năm mà thôi, sau đó, Nguyệt chuyển sang trường khác và không còn liên lạc gì nữa. Lúc ấy, Nguyệt có mơ hồ nghe bạn bè đồn đãi về những tình cảm băng quơ của Thuần nhưng cô không hề chú ý. Không ngờ hôm nay được gặp bạn cũ trong hoàn cảnh quá ngạc nhiên. Nguyệt nhớ những tháng ngày ấy, với tính hiếu thắng cao độ, Nguyệt luôn dốc tâm muốn học vượt trội anh chàng Thuần này. Nếu bài làm nào của anh ta được thầy cô khen và anh ta được tuyên dương, có lẽ Nguyệt về nhà không ngủ được.

Nguyệt lưỡng lự, không biết có nên tiếp tục nói chuyện với Thuần không, hay đi về phòng. Thuần như đọc được ý qua thái độ phân vân của Nguyệt.

- Tôi có thể nói chuyện với Nguyệt một lát được không? Hai mươi năm rồi không gặp, và có lẽ sau ngày hôm nay, chắc sẽ không còn dịp gặp nữa.

Câu chuyện trao đổi qua lại để lấp đầy khoảng cách 20 năm. Theo Thuần kể, anh sống phiêu bạt rày đây mai đó, ở chỗ nào cũng không quá 3 năm, một lần ly dị và nhiều mối tình dang dở. Còn Nguyệt, sau khi ra trường, cô tìm được việc làm trong một nhà xuất bản Tin Lành. Nơi đó, cô đã tìm gặp niềm tin nơi Chúa và kết hôn với người chồng hiện nay. Nguyệt có hai con đã lớn và một gia đình xem như êm ấm.

Thuần dơi mắt về cuối chân trời.

- Hồi còn trẻ, mình thật vô tư quá. Thuyền và bến, ai cần ai? Bến cho rằng, rồi có ngày thuyền sẽ cập bến, không ngờ thuyền đi mãi không về.

Nguyệt yên lặng, tự nhủ, không hiểu ông này muốn nói gì đây.

- Hai mươi năm qua, tôi luôn mong có cơ hội gặp lại Nguyệt. Hôm nay, tôi đã được toại nguyện. Thật là một ngày hạnh phúc cho tôi.

Nguyệt nhú mày hỏi:

- Anh nói vậy nghĩa là gì? Giọng điệu có vẻ như tán tỉnh?

- Ngày xưa, nếu như tôi chỉ có một phần mười sự can đảm và từng trải của ngày nay, có lẽ tôi đã xử sự khôn ngoan hơn và không để mất Nguyệt.

Nguyệt cười thâm, tự nhủ: "Tự tin quá đáng. Hai mươi năm trước, và nhiều chục năm về sau, ông cũng chẳng có chỗ nào ở gần tôi, nói chi đến việc muốn nhảy xổ vào đời tôi."

Nguyệt bất chợt đổi đề tài.

- Sao, anh thấy chương trình tu dưỡng này có tốt không?

Thuần nghiêng mặt, nhìn chăm chú vào Nguyệt như đang định lượng một đối thủ khó nuốt trên võ đài.

- Tốt. Còn Nguyệt thì sao, Nguyệt học hỏi được gì trong tuần lễ này, và trong 20 năm qua, Nguyệt đã học hỏi được gì trong cuộc đời?

- À, một câu hỏi lớn. Muốn dò la tâm tư mình đây. Nguyệt nghĩ thâm. Chợt cô nảy ra ý định.

- Chắc anh muốn biết tôi nghĩ gì, và có thể tôi cũng muốn biết anh thay đổi gì trong 20 năm qua, vậy mình hãy thử kể chuyện cho nhau nghe đi. Văn là người. Điều gì bộc phát bên ngoài chính là hình bóng của tư niệm bên trong.

- Bất ngờ quá, tôi đâu có chuẩn bị.

- Anh đâu có chuẩn bị gặp tôi hôm nay, nhưng tôi thấy anh trò chuyện thâm ý lắm, vậy nghĩa là anh luôn nhanh trí và lưu loát. Tôi cũng đâu chuẩn bị gì.

- Nguyệt muốn kể chuyện gì?

- Mình có thể thử thách những đề tài khác nhau. Bây giờ trước hết, mình thử kể một chuyện vui xem nào. Không phải là chuyện khôi hài, nhưng là chuyện có kết thúc vui. Mời anh trước.

Thuần nhăn mặt.

- Nguyệt quả thật gài bẫy tôi rồi. Tôi không có chuyện gì vui để kể. Nếu tôi kể rằng, nơi ngưỡng cửa Đại học có đôi bạn sinh viên học chung trường, rồi yêu nhau, kết hôn và sống hạnh phúc đến cuối đời, đó là điều tôi muốn nói, nhưng chắc chắn Nguyệt sẽ cười vào mặt tôi. À, có lẽ Nguyệt muốn nhân dịp này để khoe về gia đình và hạnh phúc của mình để bí mật tôi chứ gì?

- Tôi sẽ không kể chuyện gia đình hay chuyện riêng gì của tôi cả. Anh sẵn sàng chưa? Chuyện của tôi đây này:

- Sang là con thứ 11 trong một gia đình có 12 con trai. Bố Sang có 2 vợ. Không phải ông cố ý cưới 2 vợ, nhưng do một hoàn cảnh ngang trái đã xảy ra như thế. Bố Sang yêu mẹ Sang hơn người vợ trước nên dĩ nhiên tình cảm dành cho Sang khác biệt hẳn so với đàn con của người vợ kia. Thế là mâu thuẫn lớn đã xảy ra giữa đàn con của 2 bà mẹ. Các anh oán ghét Sang đến độ muốn giết chàng đi, nhưng giờ cuối, họ đổi ý, không giết chàng ngay, nhưng giao chàng vào tay kẻ ác để chàng phải bị đau khổ hành hạ đến chết dần chết mòn. Sang bình tĩnh, can đảm vượt mọi gian khó. Sau

cùng, nhờ ơn Trên phù hộ, Sang được vinh hiển. Lúc ấy, Sang chẳng những không trả thù các anh, mà còn tha thứ và bảo bọc các anh trong hoàn cảnh túng cùng.

- Nghe giống cổ tích.

- Tôi không bàn về thể loại. Tôi hỏi anh, câu chuyện kết thúc có vui không?

- Vui.

- Vậy là tôi thắng một. Bây giờ anh kể một chuyện buồn đi.

- Nhị và Tam là hai anh em ruột. Nhị đẹp trai, lanh lợi, khéo nói, nhưng tính tình thiếu ngay thẳng. Nhị dùng nhiều mưu mẹo làm ăn, gạt gẫm người nhẹ dạ, nên rất giàu có. Tam xấu trai và ít lời, ra đời không mấy thành công. Anh nghèo, đập xích lô, nhưng xoay sở thế nào đó mà cũng cưới được cô vợ kha khá. Nhị chê thẳng em mình ngu, không biết mảnh lối. Bà Mẹ cũng đồng ý. Bà hành diện có Nhị và xấu hổ vì Tam. Tam an phận, sống đời bình thường, cho đến một hôm đi làm về, mới hay vợ đã ẵm con theo người khác giàu sang hơn. Tam uất ức phóng xe đi tìm vợ con, trên đường bị xe tải cán chết. Mưa tâm tã đập vùi trên một xác người vô thừa nhận.

- Chuyện của anh buồn quá.

- Vậy là tôi thắng chuyện buồn?

- Chưa chắc. Chuyện buồn của anh bi thảm, tất nghẽn và không lối thoát. Tôi không thích.

- Vậy hãy kể chuyện buồn của cô đi.

- Hùng là con nhà khá giả nhưng có lòng từ tâm thương người, thấy ai hoạn nạn cũng muốn giúp. Trong một hoàn cảnh đặc thù, Hùng đã cưới một cô gái mãi dâm làm vợ, với hy vọng tình yêu chân thành của mình sẽ cải đổi cô ta và giúp cô sống đời hạnh phúc, ý nghĩa. Họ có với nhau 3 mặt con nhưng rồi than ôi, ngựa quen đường cũ. Cô gái này chẳng những không cảm động và đáp lại tình yêu rộng lượng của Hùng, cô lại đan tâm bỏ nhà theo tình nhân khác, rồi cuộc cũng bị hấn bạc đãi, bỏ rơi. Hùng kiên nhẫn đi tìm, cầu cô thêm lần nữa, với hy vọng cô sẽ ăn năn sám hối, nhưng rồi cô vẫn tiếp tục bỏ đi theo thói cũ. Buổi chiều, người ta búi ngùi thấy 4 cha con ngồi thơ thẩn như chờ đợi bóng hình lạc lối sớm quay về.

- Chuyện của Nguyệt, chi tiết thì không buồn, nhưng tình cảm thì quá nào ruột. Cô gái thật đáng trách. Còn trên đời này, làm gì có người đàn ông tốt đến thế?

- Anh Thuần, những câu chuyện tôi kể cho anh, không phải là chuyện do tôi bịa đặt. Đó là những chuyện thật trong Thánh Kinh, tôi chỉ đổi dùng tên Việt Nam, thay vì dùng tên Do Thái. Sang, tên trong Kinh Thánh là Giô-sép, đứa em bị bạc đãi nhưng sau được vinh hiển và sẵn lòng tha thứ giúp đỡ các anh, đó là hình ảnh của Chúa Giê-xu. Chúa bị con người bạc đãi và chối bỏ

nhưng Ngài sẵn sàng tha thứ giúp đỡ. Còn câu chuyện của Hùng, trong Kinh Thánh là Ô-sê, là câu chuyện phản ánh lòng ham mê tội lỗi của con người. Chúa yêu thương con người, muốn đem họ ra khỏi vòng tội lỗi, nhưng họ như ngựa quen đường cũ, nên đành tâm xa lìa người muốn cứu vớt mình, để tiếp tục sống đời trụy lạc. Dù vậy, Chúa vẫn yêu thương con người và luôn kiên nhẫn chờ đợi họ trở về.

Nét mặt Thuần sạm xuống.

- Bây giờ, tôi thấy Nguyệt thay đổi nhiều lắm và tôi dường như biết những suy nghĩ của Nguyệt nữa.

- Anh biết tôi không quan trọng bằng anh biết Chúa. Anh gặp tôi hôm nay, biết đâu sẽ không bao giờ gặp lại. Còn Chúa, mỗi ngày anh sống, là anh đang đối diện với Ngài. Khi anh hít thở không khí Ngài ban, khi anh thưởng thức những món ăn ngon lành Chúa ban cho con người, khi anh biết yêu thương hờn giận, khi anh có tài năng để thi thố, là anh đang sống trong ơn Trời, nhưng anh cố tình chối bỏ. Đáng lẽ tôi còn thách thức anh thì kể một câu chuyện vô lý, nhưng thôi, đã đến giờ cơm chiều, anh có thể tự nghĩ câu chuyện vô lý của anh tối nay. Riêng tôi, chỉ muốn nói một điều chốt, tôi thấy thật vô lý khi con người mỗi ngày sống trong ơn Trời, khổ kêu Trời, chết gặp Trời, mà vẫn đứng đưng như không cần biết Trời là ai. Sống như vậy, rồi ra ngày sau gặp Trời thì biết ăn nói làm sao?

Nguyệt bỏ vào phòng ăn, để mặc Thuần đứng đó. Anh yên như pho tượng. Lời nói của Nguyệt như thùng nước lạnh tạt vào mặt anh. Không, anh không sợ vì lời nói cứng rắn của người phụ nữ mạnh bạo này, nhưng bất giác, anh bị chinh phục yếu mềm khi nghĩ đến tình yêu vô biên của Đấng Cao Cả đã yêu thương anh và vui lòng nhẫn nại chờ đợi anh bao lâu nay.

Anh nhủ thầm, "Chúa ơi, trong cuộc đời con, có vui, có buồn, nhưng con không thể tiếp tục sống vô lý khi mãi từ chối sự hiện hữu và tình yêu Chúa dành cho con."

Bình Minh

HAPPY Mother's DAY

Chân Trời Mới

văn phẩm nguồn sống

Chủ Nhiệm & Chủ Bút:

PHƯỚC NGUYỄN

Điều Hành

VĨNH PHƯỚC

Ban Biên Tập

Trần Lưu Chuyên, Nguyễn Mạnh Cường,

Phạm Hoàng, Lữ Thành Kiến,

Nguyễn Văn Hoàng, Đoàn Hùng Linh,

Bình Minh, Phước Nguyễn,

Nguyễn Thanh Phiên, Lê Hồng Phúc,

Thủy Tiên, Lê Trung Thành,

P.O. Box 4568,

Anaheim, CA 92803

Phone: (714) 758-VPNS (8767)

E-mail: ctm@vpns.org

Website: www.vpns.org

Hoa của Tình yêu

Cách đây khoảng 100 năm, Anna Jarvis đã vận động chính phủ Hoa Kỳ thiết lập một ngày lễ để tri ân những người mẹ. Để cổ động cho việc này, bà viết bài đăng báo, thuyết trình tại các nhà thờ, gửi thư cho các viên chức chính phủ. Trước tấm lòng và sự kiên trì của bà, ngày 8 tháng 5 năm 1914, Tổng Thống Woodrow Wilson đã ban hành một sắc lệnh chọn ngày Chúa Nhật thứ hai của tháng Năm làm ngày Mother's Day. Kể từ đó, hàng năm, không phải chỉ tại Hoa Kỳ mà hàng tỷ người tại 65 quốc gia trên thế giới đã chọn ngày này để tôn kính người mẹ. Hơn một chục quốc gia khác cũng chọn một ngày khác trong tháng Năm để tri ân mẫu thân.

Ann Maria Reeves Jarvis, mẹ của Anna Jarvis, người tạo nguồn cảm hứng cho việc thiết lập ngày Mother's Day, là một phụ nữ đáng kính. Cuộc đời của bà đánh dấu bằng những năm tháng yêu thương chồng con, góp phần cho Hội Thánh và tận tụy với công tác xã hội. Ann Maria Reeves sinh ngày 30/9/1832 tại Culpeper, Virginia. Bà là con của Mục Sư Josiah W. Reeves và bà Nancy Kemper Reeves. Năm 1850, sau khi cha của bà được chuyển đến làm mục sư cho Hội Thánh Giám Lý tại Philippi thuộc Barbour County, West Virginia, Ann lập gia đình với Granville Jarvis, con trai của một mục sư Báp-tít tại thị trấn này. Theo gương hai người cha, Granville Jarvis cũng trở thành mục sư.

Ann đã giúp chồng rất nhiều trong những năm tháng chồng bà phục vụ Chúa. Bà làm giáo viên Trường Chúa Nhật dạy thiếu nhi trong suốt 25 năm. Bà hỗ trợ cho chồng trong việc xây dựng nhà thờ cho Hội Thánh Andrews Methodist Church tại Grafton, West Virginia (1873). Bà sinh cho chồng 12 người con. Do hoàn cảnh y tế, vệ sinh trong thế kỷ 19, 4 người con mất sớm từ những ngày thơ ấu, 4 đứa khác chết khi chưa đến tuổi trưởng thành. Từ những kinh nghiệm đau thương mất mát trong gia đình, bà không muốn thấy cảnh tang tóc xảy ra trong những gia đình khác. Khi theo chồng chuyển từ nơi này đến nơi khác, bà thành lập những Câu Lạc Bộ Các Bà Mẹ tại các thành phố Webster, Grafton, Fetterman, Pruntytown và Philippi nhằm cải thiện những điều kiện vệ sinh và sức khỏe trong các gia đình. Các câu lạc bộ này gây quỹ mua thuốc giúp người nghèo, kiểm soát thực phẩm và sữa bán cho người dân, mượn người giúp con cái của các bà mẹ bị bệnh lao. Khi nội chiến xảy ra, Ann Maria Reeves Jarvis kêu gọi Câu Lạc Bộ Các Bà Mẹ đứng trung lập về mặt chính trị. Họ cứu chữa cho thương binh cả hai bên. Bà cũng kêu gọi các cộng đồng giữ sự hiệp nhất giữa những khác biệt về chính trị trong thời nội chiến.

Bà Ann Maria Reeves Jarvis qua đời ngày 9/5/1905 tại Bala-Cynwyd, Philadelphia. Anna Jarvis là người rất gắn bó với mẹ mình. Ngày 12/5/1907, Anna Jarvis cùng những người thân từ Philadelphia trở về Andrews Methodist Church để tưởng niệm bà Ann Maria Reeves Jarvis. Mỗi người dự lễ đeo một đóa cẩm chướng màu trắng, loài hoa mà bà Ann ưa thích. Từ đó, vào dịp lễ Hiền Mẫu, những người có mẹ đã qua đời thường mang hoa cẩm chướng màu trắng. Những người có mẹ còn sống mang hoa màu đỏ sậm.

Hoa cẩm chướng (carnation), loài hoa mà bà Ann ưa thích, có tên khoa học là dianthus caryophyllus. Chữ dianthus trong tiếng La Tinh có nghĩa là hoa của tình yêu. Như nhiều loài hoa khác, màu hoa cẩm chướng mang những ý nghĩa khác nhau. Cẩm chướng đỏ nhạt biểu tượng cho lòng cảm phục. Cẩm chướng màu đỏ sậm thể hiện tình yêu sâu đậm. Cẩm chướng trắng tượng trưng cho sự tinh khiết, ngọt ngào và nhẫn nại. Cẩm chướng hồng bày tỏ lòng tri ân. Người Việt chúng ta biết tình yêu của mẹ rộng lớn vô cùng. Nhạc sĩ Y Vân đã so sánh lòng mẹ bao la như Thái Bình Dương. Với nhận thức đó, nhiều người thường tặng cho mẹ mình một bó cẩm chướng đủ màu với dụng ý gói trọn tất cả những tình cảm sâu đậm nói trên.

Thánh Kinh dùng tình yêu của mẹ để so sánh với tình yêu của Đức Chúa Trời dành cho loài người. Thánh Kinh phân tích: Hiếm khi có phụ nữ nào quên cho con mình bú hay không thương đến con trai ruột mình? Ví dù có những phụ nữ quên con mình như vậy, Chúa vẫn không bao giờ quên chúng ta. Trong dịp lễ Hiền Mẫu này, mong bạn biết rằng ngoài người mẹ của bạn, có một người khác yêu mến bạn vô cùng. Người đó chính là Thiên Chúa. Nếu bạn muốn đáp lại tình yêu đó, Chúa không cần những cành hoa, nhưng Ngài thích tấm lòng tri ân của bạn dành cho Ngài. Mong bạn tặng món quà đó cho Chúa.

Phước Nguyên